

θὰ συγκαλεσθῇ ἱατρικὸν συμβούλιον διὰ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πράυνθητι, φίλε μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμις. Δὲν πρέπει νὰ λυπῇσαι τόσο, ἀφοῦ ἀπὸ σὲ πρόκειται νὰ κερδίσῃς τὴν δίκην σου.

Ἄλλ' ἐγώ, ἀκούων αὐτὴν ὁμιλοῦσαν οὕτως, ἡσυχνόμην ἑμαυτόν. Καὶ πῶς! ἔπρεπε τοσοῦτον νὰ ταπεινωθῶ εἰς τὸν δίκαιον τοῦτον ἀγῶνά μου; Οὐχ ἦττον κατέβαλον πάσαν προσπάθειαν ὅπως μὴ φανῶ ἀνάξιος τῆς Ἀρτέμιδος.

Καὶ τότε διηγῆθην εἰς αὐτὴν ἐν ὀλίγοις τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἡμέρας ἐκείνης· συνεζητήσαμεν ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ πολὺ, ἡ δὲ γλυκεῖα φωνὴ τῆς καὶ τὸ θελητικὸν καὶ περικαλλὲς πρόσωπόν τῆς ἀπεδίωξαν πρὸς στιγμὴν τὴν λύπην μου... Τὴν ἡγάπων.

Κ'

Φεῦ! ἐπέπρωτο αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς χαρᾶς μου νὰ διέλθωσιν ἀκτινοβολοῦσαι ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων καταιγίδων, ὧς τε ἡσυχνόμην τὴν καρδίαν μου καταπεπονημένην ὑπὸ τῆς θλίψεως, καίτοι εἶχεν εἰς χωρὴν ἐν ἐμοὶ ἡ ἀνεξάντλητος τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάπη. Ἀλλὰ φοβερός τις διαλογισμός, σταθερός καὶ ἀδιάσειστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐτόλμων νὰ τῇ ὁμολογήσω, εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμά μου. Τί θ' ἀπεφασίζετο ἄρα γε περὶ τοῦ μέλλοντός μου, περὶ τῆς ζωῆς μου; Δὲν ἐδυνάμην ἐπὶ πλέον ν' ἀπατώμαι ἡ ἀπαισία ἐκείνη φήμη ἡγεύετο πάντοτε ἐνώπιόν μου, ἀναχαϊτίζουσα τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν μου. Ἀλλὰ μὴ ἄρα γε ἐπιστεύετο ὑπ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁ νόμος ἔταξε πρὸς ὑπεράσπισίν μου, ἀφοῦ ἄπαξ ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν τοῦ κηδεμόνος μου περὶ συγκαλέσεως ἱατρικοῦ συμβουλίου; Ἡ τοιαύτη σκληρὰ ἀπόφασις τῶν δικαστῶν μου, οἵτινες φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐφοβοῦντο ν' ἀποφασίσωσι πρὶν ἢ ἀποφανθῇ τὸ ἱατρικὸν συμβούλιον, δὲν ἐβεβχίου τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν κατὰπτωσίν μου, εἰς ἃς μοιραίως μ' ἔρριψεν ἡ ἀπληστος πλεονεξία τοῦ κηδεμόνος μου; Καὶ ἂν εἰς τοιοῦτον φοβερόν ἀγῶνα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηρτάτο ἡ τύχη μου, ἐνικώμην; Ἄν αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις καὶ ὁ φόβος παρέλυον τὸ πνεῦμά μου; Κατὰ πάσαν στιγμὴν τῆς ὥρας ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἐνώπιόν μου τὸ ἀμείλικτον τοῦτο δικαστήριον ἐξετάζον μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπόν μου, κατασκοπεῦον τὰς ιδέας μου καὶ εἰςδύον εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ἦμην λοιπὸν βέβαιος περὶ τοῦ λογικοῦ μου ἐγώ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσχωρήσει ἄφρον καὶ σχεδὸν ἀσεβὲς πάθος; Καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως μου, ὁ ἅγιος καὶ ἱερός ἔρως μου, μὲ καθίστα ὑποπτον.

Ἡ Ἀρτεμις ἐμάντευε τοὺς ἀγῶνάς μου καὶ μὲ ἠρώτα περιλύπως... Ἀλλὰ πῶς νὰ τῇ ἀποκαλύψω τὴν φοβερὰν πάλην τῆς καρδίας μου;

Ἐπεται συνέχεια.

...Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ἀνήσυχος διὰ τὸ δυσάρεστον ταῦτο ἐπεισόδιον καὶ, ἀναγνωρίσας τὸν βυρσοδέψην, ὅστις ὁμολογουμένως ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ λαοῦ μεγίστην ἐπιρροήν, ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

— Ἄν ὁ κύρ Περεγίλος, εἶπε τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα φιλικῶς, φαίνεται ἐνίοτε τραχὺς καὶ ἀπότομος, εἶνε οὐχ ἦττον εἰς ἐκ τῶν ἐνθερμότερων ὑποστηρικτῶν μας, καὶ ὡς τοιοῦτον, ἔχω καθῆκον νὰ τον ὑπολήπτωμαι. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν, κύριοι, μὲ ἀγαπῶσιν, ἅς μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα μου.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν βυρσοδέψην, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐθλίψε μετὰ σεβασμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Περεγίλος, δὲν εἶμαι ἄξιος τόσης τιμῆς, κύριε μαρκήσιε. Σ' εὐχαριστῶ ὅμως πολὺ διὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Εἶπες τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι κ' ἐγὼ σὰν τὴν βαλκανιδιάν, ποῦ ἀπέξω εἶνε σκληρὴ καὶ μέσα μαλακὴ. Ποῖος ποτὲ μοῦ ἐξήτησε χάριν καὶ δὲν τοῦ τὴν ἔκαμα, ἂν ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ χεῖρ μου; Πόσαις φοαῖς δὲν ἔβλαα εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν μου γιὰ τοὺς ἄλλους; Δὲν ἐγλύτωσα ἐγὼ τόσους ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν δόντια τῶν ταύρων, τοὺς ὁποίους ἐσκότωσα μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου; Μ' ἀρέσει νὰ σκοτώνω κάθε ζῶον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν ὅμως βλέπω μερικὰ παιδιὰ νὰ παίζουν μὲ κἀνὲν μικρὸ πουλάκι, τὸ ὁποῖον κατὰ δυστυχίαν ἐπεσεν ἀπὸ τὴν φωλιὰ τῆς μητέρας του, καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ πεταῇ, ὦ! τότε ἡ καρδιά μου ραγίζει καὶ τὰ δάκρυα πλημμυρίζουν τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἡ λύπη καὶ ἡ συγκίνησις μὲ κἀνουν τότε νὰ διώξω τὰ ἀσπλαγχνα καὶ κακὰ ἐκεῖνα παιδιὰ, νὰ σηκώσω τὸ πουλάκι, νὰ τὸ ζεστάνω εἰς τὰ χεῖρά μου καὶ ὑποκάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ νὰ το ἀφήσω νὰ φύγῃ ἐλεύθερα, ἂν εἰμπορῇ νὰ πεταῇ, ἢ νὰ τὸ βάλω μέσα εἰς τὴν φωλιὰ τῆς μητέρας του, ἂν ἦνε ἀκόμη πολὺ μικρὸ. Καὶ ὅμως, προσέθηκε διὰ φωνῆς πνιγνῆς, κανένας δὲν εὐρέθηκε νὰ φέρῃ εἰς ἐμὲ τὸ παιδί μου.

Ὑπόκωφος στεναγμός ἤκούσθη, προελθὼν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ φορέου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ βυρσοδέψης προχωρήσας πρὸς τὸ φορεῖον, εἰμπορεῖτε τώρα νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας.

Καί, ταῦτα λέγων, εἶχεν ἀποθέσει τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς θυρίδος. Αἰφνης ὁ Περεγίλος ἠσθάνθη πίπτοντα ἐπὶ τῆς χειρὸς του δύο δάκρυα θερμὰ καὶ δύο καθυγρα χεῖλην προσκολλώμενα ἐπ' αὐτῆς.

Εἰς τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἐπαφὴν ἡσθάνθη βαθυτάτην συγκίνησιν καὶ ῥίγος διατρέχον ὅλον τὸ σῶμά του. Ἐν ἀκρεῖ ἀνῆγειρε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του τὰ παραπετάσματα· ἡ καρδιά του δὲν ἦπα-

τήθη. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἦτο τῆς θυγατρὸς του!

— Ἥττερ μου, δὲν θά με συγχωρήσῃς λοιπόν; εἶπεν ἡ Ἀγνή πνιγομένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

Ὁ βυρσοδέψης ὠχρίασεν αἰφνης καὶ σκότος περιεκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του. Οὐχ ἦττον, ἀναλαβὼν πάραυτα τὰς δυνάμεις του, ἀπήντησε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς ἄμα καὶ αὐστηρᾶς.

— Ἄν τυχὸν σὲ ἀπαντοῦσα εἰς τὸν δρόμον νὰ ψωμοζήτησῃς, μὲ τὸ παιδί σου εἰς τὴν ἀγκυλῇ σου, μὲ κουρελιχομένα φορέματα καὶ μὲ ὀλόγυμνα καὶ ματωμένα ποδάρια, τότε βέβαια θὰ σ' ἐσυγχώρουν καὶ θὰ ἔπαιρνα ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν δυστυχισμένη καὶ ἀμαρτωλὴν μητέρα καὶ θὰ τὴν ἔφερνα εἰς τὸ σπίτι μου... ἀλλὰ νὰ σ' εὐρῶ μὲ τόση πολυτέλεια ὡς νὰ ἦσουν μεγάλη κυρία τῆς αὐλῆς... ὦ! ποτέ, ποτέ!

— Πάτερ μου! εἶσαι λοιπὸν τόσο ἀσπλαγχνός;

— Μήπως καὶ σὺ εὐσπλαγχνίσθηκες ἐμὲ, Ἀγνή; μήπως ἐσκέφθηκες τὴν ἀπελπισίαν μου, ὅταν ἐστὶ ἐδιασκέδαζες;

— ὦ! ἄφες με τοῦλάχιστον νὰ ἐξαγοράσω τὸ παράπτωμά μου διὰ τῆς μετανόιας καὶ τῆς ταπεινώσεως.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐξαγοράσῃς τὰς νύκτας μου, τὰς ὁποίας ἐπερνοῦσα ἀγρυπνος καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐβλεπα τὴν σκιὰ τῆς δυστυχισμένης τῆς μητέρας σου νὰ μοῦ λέγῃ. «Τί ἔκαμες τὴν κόρη μου;»

— Ἐλεος! ἔλεος! πάτερ μου.

— Καὶ σ' ἐφύλαγα τόσῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ βυρσοδέψης, καὶ σὲ εἶχα κλεισμένη τόσῳ καλὰ. Δὲν ἦσαν ἀπὸ κεῖνα τὰ πτωχὰ καὶ ἔρημα εἰς τὸν κόσμον κορίτσια, ποῦ μοιάζουν μὲ τὰ ἄνθη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ξεφυτρώνουν μόνον 'ς ταῖς ἄκραις τοῦ δρόμου, καὶ τὰ ὁποῖα σκύφτει καὶ κόβει ὁ διαβάτης, τὰ μυρίζει καὶ ἔπειτα ὁ ἴδιος τὰ ποδοπατεῖ! Σῶπα λοιπόν!... δὲν πρέπει νὰ ζητῇς συγχώρησιν!

Ἡ Ἀγνή ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα.

Τὸ πλῆθος ἐθεάτο σιωπηλόν.

Νέοι δὲ τινες μόνον ἐμειδίων.

— ὦ! ὑπῆρξα ἀληθῶς ἔνοχος, εἶπεν ἡ δυστυχὴς νέκ. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀγαπήσω ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον εἰμὴ τὴν τιμὴν μου, τὴν ἡσυχίαν τοῦ πατρός μου καὶ τὸν Θεόν!

Ὁ Περεγίλος ἐπανελάβε τότε ρίψας ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλῆρες μελαγχολίας.

— Σ' ἐθαύμαζα ποῦ ἐμεγαλυνες καὶ σ' ἐθωροῦσα ὡς δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ σκεπάζῃ μὲ τὰ κλαδιά του τὰ γηρατεῖά μου· ἔλεγα κ' ἐγὼ ὅτι ἐσπειρα γιὰ τὰ γηράματά μου, ἀλλ' ἦσαν γραμμένο νὰ μ'πῇ ἄλλος εἰς τὸ χωράφι μου καὶ νὰ θερίσῃ τὰ σπαρτά μου καὶ σ' ἐμὲ ν' ἀφήσῃ μόνον τὴν ὑτροπήν.

Ἡ Ἀγνή δὲν ὠμίλει πλέον, ἀλλ' ἐπνίγετο ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

— Ὑπάρχει ὅμως ἐκεῖ 'φηλὰ ἕνας δίκαιος Θεός, προσέθηκεν ὁ βυρσοδέψης μετὰ παραφόρου ἀγανακτήσεως, ὁ ὁποῖος γνω-

ρίζει ν' ανταμείβῃ τὴν ἀρετὴ καὶ νὰ τιμωρῇ τὴν κακίαν. Ὅσῳ καὶ ἂν σηκώσῃ κεφάλι ὁ κακὸς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, πάντοτε θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ θὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του· καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη, δοξάζω τὸν Θεόν! ἔφθασε τέλος πάντων καὶ γὰρ κείνον.

Ἡ Ἀγνή, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο γονυπετὴς ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ φορείου, ἠγέβη αἶφνης καὶ ἠνέφξεν ἔντρομος τοὺς μεγάλους καὶ δακρυδρέκτους αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς, πάτερ μου, ἀνέκραξε, μὴ τολμῶσα νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν ὑπέκρυπτεν ἡ ἀπειλὴ αὐτῇ.

— Θέλω, νὰ 'πῶ, — ἀπήντησεν ὁ Περεγίλος χαμηλῶς τὴν φωνήν, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀπήστραψε λάμψις ἀγρίας χαρᾶς, — θέλω νὰ 'πῶ ὅτι ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὥρα αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο ποῦ κρατεῖς εἰς τὴν ἀγκαλιὰ σου δὲν θὰ ᾔνε παρὰ ἓνα πτωχὸ παιδί, ὅπως κ' ἐπύ, χωρὶς πατέρα.

Ἡ Ἀγνή ἔρρηξε κραυγὴν ἀπελπισμοῦ· ἐνόμισεν ὅτι νέφος τι διήλθεν ἐκ τοῦ καθύρου μετώπου της καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὅτε δὲ συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, ὁ βυρσοδέψης δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ· εἶχε γίνεαι ἄφαντος ἀναμέσον τοῦ πλήθους.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, τρέμουσα καὶ ἀγωνιῶσα, ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ λεωφορείου· ἀλλ' εἰς μάτην ἀνεζήτει διὰ τοῦ βλέμματός τοις πατέρα της.

Καὶ τότε ἀπαισία τις προαίσθησις διήλθε τοῦ νοός της. Ἀνεμνήσθη ὅτι κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα ἤκουσε τὴν δυσοίωνον κραυγὴν τοῦ νυκτοκόρακος, ἡ ὁποία πάντοτε προαγγέλλει τὸν θάνατον· ἐνῶ δέ, ἀπηυδακρυῖα καὶ ἐξηντλημένη ἐκ τῆς λύπης, ἐσκέπτετο, διασχίζουσα τὰ πλήθη, νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν βασιλέα, αἶφνης σφοδραὶ καὶ ἔρρυθμοι κωδωνοκρουσθαὶ ἀντήχησαν ἀνὰ τὴν πόλιν ἅπασαν, ἀγγέλλουσαι εἰς τοὺς πιστοὺς ὅτι ἡ λιτανεία εἶχεν ἤδη ἐξέλθει εἰς τὰς ὁδοὺς.

Εἰς τὸν ἥχον τοῦτον τῶν κωδῶνων τὸ πλῆθος διεσκορπίσθη αἶφνης κατὰ διαφόρους διεσθύνσεις. Ἀπαντες ἔτρεχον νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις των.

Εἰς τὴν αἶφνιδίαν ταύτην ταραχὴν τοῦ πλήθους ἡ Ἀγνή ἔφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὸ μέτωπον, οἰνοεὶ θέλουσα νὰ συγκρατήσῃ τὸ λογικόν της.

Ἡ γενικὴ κωδωνοκρουσία τῶν ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνταπεκρίνοντο ὡς ἡχώ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της, ἐφάνετο ὡς μελωδικὴ ἀπήχησις τῆς βαθείας καὶ βαρυαλγούς λύπης της.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ χαρὰ ἢ ἡ λύπη ἔρχονται ἀπ' ἐκείνων. Ἐκαστος εὐρίσκει λέξεις, εἴτε εἰρωνικάς, εἴτε φαιδράς, ὅπως ἐκφράσῃ πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τὰ παιδία, ἄδοντα καὶ χορεύοντα, καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀπείρου χαρᾶς, οἱ γέροντες ὑπὸ βαθυτάτης λύπης, οἱ κληρικοὶ ὑπὸ ἀποκρύφου τινὸς ἐκστάσεως καὶ οἱ ἔρασταὶ ὑπὸ μυστικῶν καὶ χρυσοπτέρων ἐλπίδων. Ἄν αἱ κωδωνοκρου-

σθαὶ ᾔνε ἀρμονικαὶ συναυλίας διὰ τὰς εὐτυχεῖς καρδίας, διὰ τὰς δυστυχεῖς ὅμως εἶνε νεκρώσιμοι ἀκολουθίαι.

Ὁ ἔρρυθμος ἥχος τῶν κωδῶνων ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀγνῆς ὡς νεκρῶσιμος ψαλμὸς τεθνεώτων, καὶ ἐνόμισεν αὐτὸν ὡς ἀπαίσιον θανάτου προμήνυμα.

Ἦνωσε τὰς χεῖρας μετὰ κατανύξεως καὶ ὑψώσασα πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς της :

— Θεέ μου! ἀνέκραξε μετὰ συγκινήσεως, διαφύλαξον ὑπὸ τὴν σκέπην σου τὸν προσφιλεῖ μου βασιλέα, καὶ ὀρκίζομαι ν' ἀναβῶ γυμνόπους τὸ ἀπότομον ἐκεῖνο ὄρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας, καὶ νὰ πωλήσω ὅλα τὰ πολύτιμα εἶδη μου, ὅλους μου τοὺς ἀδάμαντας, διὰ νὰ κατασκευάσω ἓνα χρυσὸν πολυέλαιον, ἀντὶ δέκα χιλιάδων φράγκων, καὶ νὰ τον κρεμάσω ἐνώπιον τῆς εἰκόνης της.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ οὐρανός, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐκαλύπτετο ὑπὸ μελανῶν νεφῶν, ἐφωτίσθη αἶφνης ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου.

Καὶ τότε διέκρινεν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς, περιφερόμενον ἀνήσυχον καὶ σκεπτικὸν τὸν κύριον ἐκεῖνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου τὸ πλῆθος ὑπεκλίθη εὐσεβάστως.

Καὶ ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος θὰ ἦτο βεβαίως εἰς τῶν ἐπισημοτέρων αὐλικῶν τοῦ βασιλέως καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων φίλων αὐτοῦ.

Ἡ χαρίστησε νοερῶς τὴν Παναγίαν διὰ τοιαύτην εὐτυχὴ συνάντησιν καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἔτρεξε πρὸς τὸν προστάτην ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἡ θεὰ Πρόνοια τῇ ἀπέστελλεν.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος δὸν Παχέκος Δὲ Βιλλένας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν συνωμοτῶν, ὅστις ἔβλεπε μακρόθεν ἐρχομένην τὴν λιτανείαν καὶ ἠσθάνετο ῥίγος καθ' ὅλον τὸ σῶμά του, διότι ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς δόνας Μένσις Δὲ Παδίλλης δὲν εἶχεν εἰσέτι ἔλθει, ὅπως αὕτη τῇ εἶχεν ὑποσχεθῇ.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγνή, λαβοῦσα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! βοηθήσατέ με νὰ σώσωμεν τὸν βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον!

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ἐκπλαγείς εἰς τοιαύτην ἀπροσδόκητον ἀποκάλυψιν, ὡπισθοχώρησεν ἔντρομος, ὡς ἀνθρώπος, ὅστις μόλις τότε ἐννοεῖ ὅτι ἐν βῆμα ἔτι ἂν προχωρήσῃ θὰ πέτῃ ἐντὸς ἀχανοῦς βάρθρου.

— Σιώπα, ἀνότης! ἐψιθύρισε θέσας ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τὴν κατάψυχρον χεῖρά του.

Ἡ Ἀγνή, φοβηθεῖσα εἰς τοιοῦτον ἀπότομον καὶ βίαιον κίνημα καὶ ἐκπλαγείσα ἐπὶ τῇ θανασίμῳ ὠχρότητι τοῦ προσώπου τοῦ μαρκησίου, ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ ἠθέλησε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν ἀλλ' ἀναλαβοῦσα πάραυτα τὸ θάρρος της, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς.

— Πῶς! σὰς λέγω ὅτι σκοπεύουσι νὰ

φονεύσωσι τὸν βασιλέα, καὶ σεῖς φοβεῖσθε μήπως ἀκούσωσι τοὺς λόγους μου καὶ με διατάττετε νὰ σιωπήσω; Οὕτω λοιπὸν ὑπερασπιζέσθε τὸν κύριόν σας;

— Πῶς ὀνομάζεσθε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ δὸν Παχέκος προσελθὼν βλέμμα πλήρες ὀργῆς ἐπὶ τοῦ ὄραίου προσώπου τῆς νέας.

— Εἰμαι ἡ Ἀγνή, ἡ γυνὴ, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος περιφρονεῖ, κύριε, διότι ἀγαπᾷ τὸν βασιλέα, καὶ τὴν ὁποίαν καὶ σεῖς ἴσως μισεῖτε, διότι ἀγαπᾶται ὑπ' αὐτοῦ, ἀπήντησε τολμηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας προσεπαθήσεν τότε νὰ φανῇ ἀτάραχος.

— Κυρία, εἶπε, προσκλίνας μετὰ προσεπονημένου σεβασμοῦ, σὰς ζητῶ ἐν πρώτοις συγγνώμην διὰ τὴν ἀπότομον ὅπως πρὸς ὑμᾶς συμπεριφορὰν μου καὶ σας διαβεβαιῶ συγχρόνως μεθ' ὅρκου ὅτι ὁ βασιλεὺς οὐδένα κίνδυνον διατρέχει ἀπόψε.

— ὦ! τὰ λέγετε αὐτὰ διὰ νὰ με ἡσυχάσετε, κύριε, ὑπέλαθεν ἡ Ἀγνή μετ' ἀγωνίας, ἀλλὰ δὲν ἀγνοεῖτε τὴν συνωμοσίαν, ἡ ὁποία ταύτην τὴν στιγμὴν σκευρεῖται εἰς τὴν πόλιν κατὰ τοῦ βασιλέως. Κύριε, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἱκευτικῆς, ἂν ᾔνε ἀληθές ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν βασιλέα, ὁδηγήσατέ με πλησίον αὐτοῦ.

— Ἄν ἐγνώριζον ποῦ πρέπει νὰ τον εὕρω τώρα, ἀνέκραξεν ὁ συνωμότης, εὐχαρίστως θὰ ἔδιδον, πιστεύσατέ μοι, δέκα ἔτη ἐκ τῆς ζωῆς μου.

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ δὲν ἠννόησε τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν λέξεων τούτων.

— Ἄ! εἰσθε πιστὸς ὑπήκοος τοῦ Ἑρρίκου, εἶπε μετὰ παραφόρου χαρᾶς. Λοιπὸν ἂν ἀγνοήτε ποῦ εἶνε τώρα ὁ βασιλεὺς, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ με βοηθήσετε νὰ τον εὕρω.

— Εἶνε ἀδύνατον, κυρία, ὑπέλαθεν ὁ δὸν Παχέκος μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας, βλέπων προσεγγίζουσας τὴν λιτανείαν, ἥτις πεντήκοντα μόλις βήματα ἀπέειχε τῆς γεφύρας.

— Ἀδύνατον! ἐπανάλαθεν ἡ Ἀγνή, προσηλούσα ἐκπληκτικὸς ἐπὶ τοῦ συνωμότη τοῦς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς. Δὲν σας ἐννοῶ... Εἶνε λοιπὸν τόσῳ ἀδύνατον νὰ εὕρῃ τις τὸν βασιλέα τῆς Καστιλλίας ἐντὸς τῆς Τολέδης, ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς;...

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ μέρος τῆς λιτανείας.

— Βλέπετε, κυρία, τὴν λιτανείαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐρχεται βραδέως πρὸς ἡμᾶς; Ἡ Ἀγνή ἐνευσε καταπρακτικῶς.

— Ε! λοιπὸν ὁ βασιλεὺς εὐρίσκειται ἐν τῇ μέσῳ τῶν χιλιάδων ἐκείνων τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ τὴν λιτανείαν. Πῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος μάλιστα φορεῖ καὶ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα καθιστῶσιν αὐτὸν ἀγνωρίστον, πολὺ δὲ περισσότερον ἀφοῦ φέρεται καὶ προσωπίδα;

Ἡ Ἀγνή ἀνεσκήρτησεν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀπεικονίσθη ἀνέκφραστος χαρὰ.

— Συναινεῖτε τοῦλάχιστον νὰ ἐγχειρίσετε εἰς τὸν βασιλέα τὸν δακτύλιον τοῦτον; Δι' αὐτοῦ θὰ ἐννοήσῃ τὸν κίνδυνον,

ὁ ὁποῖος τὸν ἀπειλεῖ. Σᾶς ὑπόσχομαι, ὅταν θὰ διέρχεται ἡ λιτανεία, νὰ σὰς δεῖξω ἐγὼ τὸν βασιλέα.

— Σεῖς; ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ συνωμότης, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ὠνευρεύετο. Καὶ πῶς θὰ δυνηθῇτε; . . .

— Τὸν ἀγαπῶ, κύριε, καὶ αἱ γυναῖκες πάντοτε ἀναγνώριζουσιν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσιν, ἔστω καὶ ἂν ᾔηεν ἐν τῷ μέσῳ χιλιάδων ἀνθρώπων, εἴτε προσωπίδοφορος, εἴτε ἐπανερχόμενος μετὰ δέκα ἐτῶν ἐξορίαν, ἀπῆντησεν ἀφελῶς ἡ Ἀγνή.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἀνῶρθωσεν αἰφνης τὴν κεφαλὴν, ὡς τίγρις ὀσφραϊνόμενη τὴν λείαν τῆς.

Ἡ ἀθῶα καὶ εἰλικρινὴς ὁμολογία τῆς νέας παρεῖχεν εἰς αὐτὸν ἀκατανίκητον καὶ φοβερὸν ὄπλον.

Ἡ Ἀγνή, χάριν τοῦ ἔρωτός τῆς, ἐθυσίαζε τὴν τιμὴν τῆς. Ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ σώσῃ τὸν βασιλέα, ὁμολογεῖ ἀπροκαλύπτως τὸ παράπτωμά τῆς.

— Ἐλθετε, κυρία, εἶπεν ὁ δὸν Παχέκος. Θὰ σταθῶμεν μαζὶ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, τὴν ὁποῖαν προητοίμασαν διὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Τολέδης καὶ τὸν ἄρχοντα δὲ Μαλατράβαν. Ἐκεῖθεν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σὰς ἴδῃ ὁ βασιλεὺς καὶ θὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν του διὰ τινος κινήματος, τὸ ὁποῖον θὰ μὰς βεβαιώσῃ περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ.

Καὶ ἔσπυεν αὐτὴν μεθ' ὀρμῆς.

Μόλις ἡ Ἀγνή ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, δύο στίχοι λογχοφόρων ἐνεφανίσθησαν, ἐπιτετραμμένον ν' ἀραιώσῃ τὸ πλῆθος. Μετ' αὐτοὺς δὲ εἶπετο ἡ μουσικὴ, παιανίζουσα πένθιμα ἐμβατήρια.

Κατόπιν ἤρχοντο οἱ διάκονοι καὶ ἄπας ὁ ἱερός κλήρος, ἐν πενήιμῳ στολῇ ἐνδεδυμένος καὶ εἰς διπλοῦς στίχους βαδίζων, ἐτέρωθεν δ' αὐτοῦ ἐκαίοντο πολυαριθμοὶ λαμπαδῆς· εἴτα ἠκολούθει μοναχὸς τις, κρατῶν χονδρὸν τι σχοινίον, δι' οὗ, ὡς ἐπιστεύετο παρὰ τοῦ λαοῦ, εἶχεν ἀπαγχονισθῇ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕτεροι δὲ μοναχοὶ ἔφερον ἀνὰ χεῖρας ἅπαντα τὰ ὄργανα τῆς Σταυρώσεως· μετ' αὐτοὺς δὲ εἶπετο ἱερεὺς τις, φέρων μέγαν καὶ ὑπερμεγέθη σταυρόν, ἐπ' οὗ ἦτο καθηλωμένος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, περιβεβλημένος στέφανον ἐξ ἀκανθῶν καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Τούτους δὲ ἠκολούθει ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, ἐνδεδυμένου πλατύτατον μανδύαν, φέροντα, δίκην καλύπτρας μοναχοῦ, ὑπερμεγέθη κεκρύφαλον, καλύπτοντα ὅλην τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔχοντα ἐν εἵδει προσωπίδος, τρεῖς μόνον ὀπὰς, δύο διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μίαν διὰ τὸ στόμα.

Τὰ βλέμματα πάντων τῶν συνωμοτῶν ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν, ὅστις ἔμελλε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως.

Ἡ Ἀγνή παρετήρει ἐναγωνίως καὶ μετὰ βλέμματος ἐπισταμένου τὸ διερχόμενον ἐκεῖνο πλῆθος, ὁπισθεν δ' αὐτῆς ἵστατο μειδιών ὁ δὸν Παχέκος, ὅστις, κεκλιμένος εἰς τὸ οὖς αὐτῆς, προσεποιεῖτο ὅτι τῇ ὠμίλει κρυφίως.

Αἰφνης ἀνθρώπος τις, φέρων λευκὸν μανδύαν, ἔστη ἐνώπιον αὐτῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. * *

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΤΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

ΙΖ'

Ἀγγελίαι ἔντυποι διανεμηθεῖσαι ἐγνωστοποιοῦν ὅτι ἐν τῷ καφφενεῖῳ Κορνηλίου νέος μουσικῶν θίασος ἤρξατο παίζων καὶ τέρπων τοὺς πολυαριθμοὺς θαμῶνας τοῦ καταστήματος. Δύο ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω γεγονότα, τὴν 9 μ. μ. ἡ αἰθουσα τοῦ καφφενεῖου ἐπληροῦτο ὑπὸ τε τῶν συνήθων πελατῶν καὶ ἄλλων περιέργων.

Ἐν μιᾷ τῶν τραπεζῶν ἐκάθηντο καὶ οἱ γνωστοὶ ἡμῶν φίλοι Μιχαὴλ καὶ Λουκιανός, ἔχοντες πρὸ αὐτῶν ποτήρια ζύθου καὶ ἀκούοντες τὴν ἐκλεκτὴν ὀρχήστραν, ἀνακρούουσιν τὰ πρῶτα αὐτῆς μουσικὰ τεμάχια, ἐκλεκτὸν ἐμβατήριον καὶ στρόβιλον τοῦ Στραύους.

Εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρᾷ τοῦ καφφενεῖου ἐκάθητο ὁμίλος ἀξιωματικῶν τῶν διαφόρων σωμάτων τοῦ στρατοῦ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφάνησαν δύο ἀνθοπώλιδες, εἰσελθοῦσαι μετὰ τὰ κύνιστρα αὐτῶν πλήρη ἀνθέων καὶ μικρῶν ἀνθοδεσμῶν, τὰς ὁποίας, προσερχόμεναι εἰς τοὺς διαφόρους ὁμίλους, ἐν τῷ καφφενεῖῳ, προσεπάθουν νὰ πωλήσωσι, χαριεντιζόμεναι.

— Περιέργων, εἶπε τότε τῶν ἀξιωματικῶν τις, οὐδ' ἀπόψε μὰς ἦλθεν ἡ ὠραία ἀνθοπώλις μὰς.

— Ποία; ἡ Ροζίνα; ἠρώτησεν ἕτερος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος, δύο ἐσπέρας τώρα δὲν ἐφάνη, καὶ σήμερον εἶναι ἡ τρίτη.

— Ἰσῶς εἶναι ἀσθενής, εἶπεν ἄλλος.

— Ἰσῶς ἀνεχώρησε, προσέθηκε τέταρτος.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι πληροφορίας περὶ αὐτῆς ἠδύναντο νὰ μὰς δώσωσιν ἐκεῖνοι ἐκεῖ οἱ δύο ξένοι, καὶ μάλιστα ὁ εἰς αὐτῶν, ὅστις φαίνεται ὅτι τὰ εἶχε κάλλιστα μαζὶ τῆς.

— Λοιπὸν ἐρωτήσατέ τον, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐνδιαφέρεσθε, εἶπεν εἰς ἐκ τοῦ ὁμίλου.

— Αὐτὸ μὰς ἔλειπεν, ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος λαλήσας.

— Ἀ, νὰ καὶ ὁ Λάουρης! διέκοψεν ὁ δεύτερος, ἰδὼν αὐτὸν εἰσερχόμενον μετὰ δύο ἄλλων ἀξιωματικῶν.

Ὁ λοχαγὸς Λάουρης, προσελθὼν, ἐχαίρετισε τοὺς συναδέλφους του. Ἐφαίνετο περίφροντις καὶ ἐκάθησε σύννους παρ' αὐτοῖς μετὰ τῶν δύο φίλων του.

— Καὶ ἀπόψε εἶσαι ἀτυχής, τῷ εἶπέ τις, πάλιν ἡ ὠραία μὰς ἀνθοπώλις δὲν ἐφάνη. Δὲν θὰ τὴν ἴδῃς.

— ὦ, καὶ μένε καὶ σὺ μὲ τὴν ἀνθοπώλιδά σου! εἶπεν ὁ Λάουρης δυσθύμως. Ἐπὶ τέλους τί μὲ μέλει δι' αὐτὴν; Ἄλλως τε εἶμαι τόσον ἀδιάθετος ἀπόψε, ὥστε δὲν θὰ ἤρχομην, ἂν δὲν μέβιαζον οἱ δύο οὗτοι κύριοι.

— Πάρετε ὠραία ἄνθη, εὐγενέστατοι, εἶπε μίᾳ ἐκ τῶν δύο ἀνθοπωλίδων, πλησιάζουσα.

— Θὰ πάρωμεν βέβαια, ἀλλ' ὑπὸ μίαν συμφωνίαν, ὑπέλαβέ τις τῶν ἀξιωματικῶν.

— Ποῖαν, εὐγενέστατε;

— Νὰ μὰς εἴπῃς τί ἔγεινεν ἡ συναδέλφος σου Ροζίνα;

— Σᾶς πονεῖ τὸ δόντι, εὐγενέστατε; Τί κοῖμα! ἀνεχώρησε χθὲς διὰ τὴν πατρίδα τῆς.

— Μπᾶ! ἀνεχώρησε! Καὶ διατί, ἀφοῦ ἔκαμνε τόσαις δουλείαις;

— Τόσον πολλάς, ὥστε ἔφυγε, διότι δὲν ἠμπόρεσε νὰ συναγωνισθῇ μαζὶ μὰς. Ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ ἄλλου τὴν τύχην τῆς.

— Ἡξεύρεις ὅτι εἶσαι φοβερά ψεύστρια, ὑπέλαβέ τις τῶν παρακαθημένων ἀξιωματικῶν, ὅστις ἤκουσε μόνον τὴν συνομιλίαν, ἀλλ' ἔβλεπε πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ καφφενεῖου.

— Διατί, εὐγενέστατε, ἠρώτησεν ἡ ἀνθοπώλις ἐρυθρίασασα ἐλαφρῶς.

— Ἰδὲ διατί, τῇ ἀπεκρίθη οὗτος, δεικνύων τὴν θύραν.

Ἡ ἀνθοπώλις ἐστράφη, ἐστράφησαν δὲ συγχρόνως καὶ πάντες οἱ ἀξιωματικοί.

Ἦτο ἡ Ροζίνα.

Ἄλλ' οὐχὶ ἡ Ροζίνα τῶν προηγουμένων ἐσπερῶν, μετὰ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἀνθοπώλιδος, ὅπως ἐγνώρισαν αὐτὴν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

Ἐφ' ἧς μακρὰν μέλαιναν ἐσθῆτα, ἀντὶ τοῦ συνήθους πλατυγύρου ψαθίνου πῆλου τῆς, τοῦ κοσμουμένου διὰ στάχων καὶ ταινιῶν λευκῶν καὶ κυανῶν, ἐφόρει πλεκτὸν μέλανα κεκρύφαλον, οὗτινος τὰ ἄκρα, μεθ' ὧν συνεπλέκοντο πλόκαμοι τῶν ξανθῶν μαλλίων τῆς, ἀπετέλουν ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ αὐτῆς στήθους ὠραῖον κόμβον. Ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κατώθεν τοῦ κεκρυφάλου ἐξέφευγον χρυσιζοντές τινες βουλοὶ τῆς πλουσίας τῆς κόμης. Ἡ ὠρὰ λευκότης τοῦ ἡδέος προσώπου τῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μέλαιναν καὶ σινοχρὰν ἐνδυμασίαν αὐτῆς, καθίστατο λευκότερα καὶ μᾶλλον καταφανής.

Διήλθε τὸν στενὸν παρὰ τὴν εἰσοδὸν διάδρομον τοῦ καφφενεῖου μᾶλλον ὡς σκιά ἢ ὡς γυνὴ περιπατοῦσα. Ἄλλοτε προσεμεῖδεν τοῖς ἀγορασταῖς διαρκῶς, τὴν ἐσπέραν ταύτην ποὺ καὶ ποὺ μόνον μειδίμα, καὶ τοῦτο μελαγχολικὸν καὶ πλῆρες πικρίας διεφαίνετο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

Πάντα ταῦτα συνέτειναν ὅπως μὴ γνωρισθῇ ὑφ' ἀπάντων ἅμα τῇ εἰσόδῳ τῆς. Ὅταν ὅμως, προχωρήσασα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα διαμέρισμα τοῦ καφφενεῖου, ἀπὸ τὰ στόματα πολλῶν ἐξέφυγεν ἡ λέξις «ἡ Ροζίνα!» καὶ παταγώδῃ χειροκροτήματα ἀντήχησαν. Μόνον ὁ Βίκτωρ Λάουρης ἐταράχθη προφανῶς.

Ἡ νεανὺς ἐχαίρετισε γλυκύτατα, καὶ